

جریان زندگی در بستر نامرئی زمان

موزه تماشا که زمان، شما را به سفری در طول تاریخ می برد

مهلا داریان / دبیر سرزمین من

حدود ۱۰۸ سال از نظریه نسبیت خاص آلبرت اینشتین، فیزیکدان نابغه می گذرد؛ نظریه ای که مفهوم زمان را به طرز عمیقی دگرگون کرد. اینشتین دیدگاه بسیار متفاوتی نسبت به زمان داشت و نگاهش نه تنها علمی بلکه فلسفی و شاعرانه هم بود. او می گفت هر قدر جسمی سریع تر حرکت کند زمان برای آن جسم کندتر می گذرد؛ این پدیده که به «اتساع زمان» مشهور است، به ما نشان می دهد که زمان مفهومی مطلق و یکنواخت نیست بلکه وابسته به سرعت و حرکت است؛ چرخشی بی وقفه که هیچ گاه نمی ایستد؛ پس هر چه بیشتر عجله کنید دیرتر می رسید و این مفهوم به هم تنیده و جدایی ناپذیر زمان و زندگی است.

زمان بستری نامرئی است که زندگی در آن جریان دارد. هر لحظه ای که می گذرد، بخشی از زندگی ما به گذشته می پیوندد و آینده ای ناشناخته به حال تبدیل می شود. این رابطه پیچیده و زیبا بین زمان و زندگی، به ما کمک می کند تا معنا و ارزش هر لحظه را درک کنیم. این مفهوم نامرئی و بی پایانی که همچون جویبار آرام می گذرد، سرنوشتمان را می سازد چه در اوج شادی و چه در عمق اندوه.

زمان را نمی توان لمس کرد، اما حضورش را در تمام زوایای زندگی مان حس می کنیم. در تیک تاک ساعت ها، در تغییر فصل ها و در رشد و بلوغ مان. زمان همان چیزی است که لحظه ها را به خاطرات و آرزوها را به واقعیت تبدیل می کند.

حدود ۳۵۰۰ سال پیش با اختراع ساعت خورشیدی توسط مصریان باستان زمان به اسارت انسان درآمد و کم کم به یکی از چالش های دنیای جدید تبدیل شد. انسان ها همواره در تلاش بوده اند تا بهترین استفاده را از زمان محدود خود ببرند و درک آن نه تنها به عنوان یک مفهوم فیزیکی، بلکه به عنوان یک مفهوم فلسفی و روانشناختی نیز همواره مطرح بوده است و انسان را با پرسش هایی مانند: آیا زمان واقعی است یا توهم؟ مواجه کرده است. زمان چون حاکمی مقتدر و ترسناک، اکنون قلمروی خود را در همه ابعاد زندگی انسان گسترده است و انسان آرام دوران کهن را به موجودی مضطرب و عجول بدل کرده که روزها و ساعت هايش را می شمارد و این جمله معروف را سرلوحه زندگی اش کرده است که قدر هر لحظه را بدانیم.

در نهایت هر لحظه جدایی از گذران ثانیه ها، دقیقه ها و ساعت ها، فرصتی است برای آفرینش، برای عشق ورزیدن، برای آموختن و برای زیستن. گاه، زمان کوتاه و گاه آنقدر طولانی به نظر می رسد که گویا هیچ گاه به پایان نمی رسد.

زمان، دوستی صبور است که همراه ما در مسیر زندگی قدم می زند. او یادآور این است که هر پایانی، آغازی نو دارد و هر آغاز، پایانی در پی و در این آغاز به موزه زمان رفته ایم؛ به عمارتی فجری با معماری ایرانی و منحصر به فرد که بازدیدکنندگان را به سفری در زمان و تاریخ می برد.

